

Sadece “Bismillah” de

Ey nefsim, ey gaflete dalmış ruhum...

Bak şu toprağın altına. Karanlık, sessiz, kimsesiz bir âlem. Ne ışık var ne ses. Ne yol var ne işaret. Kimse ona “şu tarafa git” demiyor, kimse elini tutmuyor.

Ama çekirdek, **yolunu buluyor**. Nasıl mı? Allah’ın izniyle. Ona ilham eden var.

Sen ise, ey nefsim... Işık içindesin, rehberler önünde, deliller gözünün önünde. Ama sen yolunu şaşırıyorsun. Bir sağa gidiyorsun, bir sola. Bazen düşüyorsun, bazen pişman oluyorsun. Ve içten içe ağlıyorsun: “Yolumu bulamıyorum.”

Bismillah de, ey nefsim. Kök nasıl karanlıkta yol bulduysa, sen de o karanlıklardan kurtulursun.

Şu köklere bir daha bak...

Ne kadar yumuşacık, ne kadar narin. Elinde ezilir, bıçak keser. Ama o yumuşak kök, toprağın altındaki **sert taşları yarıyor**. Taş ona “dur” diyor, o dinlemiyor. Taş onu incitmek istiyor, o yılmıyor. Çünkü içinde bir kudret var, kendinden değil, kendini yaratanın.

Sen de öylesin, ey nefsim. Önüne çıkan engeller var. Kimi taş gibi sert, kimi duvar gibi yüksek. Kimi “başaramazsın” diyor, kimi “vazgeç” diyor. Ama sen o kök gibi **Bismillah de**. Engeller aşılar, taşlar yarılar. Yeter ki senin de bir “iznin” olsun.

Bismillah de, ey nefsim. Kök nasıl taşları yardıysa, sen de dertleri yarıp geçersin.

Bir de şu yapraklara bak...

Ne kadar ince, ne kadar nazik. Rüzgârda titrer, bir çocuk eliyle koparır. Ama o ince yaprak, **kavurucu sığağa dayanıyor**. Güneş tepeden vuruyor, toprak yanıyor, her şey susuz. Yaprak ise dimdik duruyor, solmuyor, dökülmüyor. Neden? Çünkü ona “dayan” diyen var. Onu koruyan var.

Sen de öylesin, ey nefsim. Yüreğine dertler düştü. Kimi zaman acı, kimi zaman keder, kimi zaman yalnızlık. İçin yanıyor, gözün yaşıyor, “dayanamıyorum” diyorsun.

Ama **Bismillah de, ey nefsim.** O zaman bir güç gelir içine. Dertler küçülür, kalbin büyür. Sıcakta kavrulmayan yaprak gibi, sen de o dertlerin altında ezilmezsin.

Bismillah de, ey nefsim. Yaprak nasıl sığağa dayandıysa, sen de kalbindeki yangına dayanırsın.

Ey nefsim, sen kökten daha güçlüsün ama ondan daha şaşkınsın.

Köksüz bir ağaç olmaz, ama sen Bismillah'sız kalmışsın. Bak, toprağın altındaki kök sana sesleniyor: "Karanlıkta yol bulunur, yeter ki O'ndan izin olsun."

Bak, dalındaki yaprak sana fısıldıyor: "Ateşe dayanılır, yeter ki O'na güven olsun."

Sen de onlar gibi ol, ey nefsim. Karanlıkta kaybolma. Engellere takılma. Dertlere yanma. Bismillah de. Sadece Bismillah.

Çünkü o bir söz değil, bir sığınaktır. O bir dua değil, bir zırhdır. O bir kelime değil, bir kurtuluştur.